

PETER KOLŠEK

Sedem pesmi

Otok

Ti že spiš, a jaz ne morem spati.
Stresata me noč in pogled na ladjo,
ki ne najde kopne zemlje.
Dekliške prsi mi zastirajo zaliv,
z lune visi malomarno obešen ribji mrest.

Roka, ki jo dvigam v pozdrav, v protest,
je še zmeraj čvrsta in vesela moja roka.
Z eno si podlagam glavo, kadar spim,
z drugo pa prijemam zobate rte otoka
in ga obračam. Ovce vstopajo skozi slap.

Zadrge sveta pokajo simfonično.
Kar je na dlani, ne bo nikoli zaužito,
mikajo nas bolečine živali in rastlin.
Tisočletni stolpi spijo nad prepadnimi mesti,
ničesar niso ubranili in zdaj je prepozno.

Je prepozno tudi za naju? S kako
težkimi telesi bova še našla domov?
S kako dolgimi rokami bova objela
preteklo v prihodnjem? Je otok kopno
ali morje? Ti že spiš, a jaz ne morem spati.

Navodila fotografu

Ko je zimsko sonce pod enakim kotom
kot nekoč slabotno prižgalo dvorišče,
sem se spomnil mame,
ko je bila še mlada. Bilo je poletje.
Imela je dolge črne lase, ki so kot jata kavk
preleteli tudi rusko fronto.
Imela je najlepšo obleko: temno modro
z belimi pikami, velikimi kot male marjetice.
V pasu je bila tenka kakor osa.
Smejala se je in nekaj odločno kazala
nedeljskemu fotografu.
Razkošje njenega siromaštva danes
obrača čas, da lahko steče nazaj brez žalosti.
Vrtne rože, ta mala narava razdedinjenih,
so ji porasle kombinežo.

In vendar je vse minilo kakor stenj petrolejke,
razletelo se je kakor na velike kose
razsekani prozorni bloki sladkorja.
Njene velike oči sijejo iz škatle za cikorijo.
Ko sem neke davne jeseni spal
ob njenem nosečem trebuhu, sem zaslišal,
kako butajo na dvorišču polena za dolgo zimo.
Zdaj ga je sonce že ugasnilo, mama pa fotografu
še zmeraj daje neslišna navodila.

Ona ne ve

Ona še ne ve,
da postelje z leti spremenijo obliko,
da se v podrtem telesu
s tečajev najprej snamejo usta.
Zavita je v svoje pozno svileno deklišтво,
nepropustno, kakor da nastopa v visoki pesmi.
Ne ve, kako visoko lahko zraste poželenje.
Čprav jo vse opozarja,
ne ve, da so njene shrambe prepolne,
da je začelo iz odprtih pritekati olje.
Ne ve, da ji ni treba storiti ničesar:
samo bivati v najbolj prisebni nevednosti.

Zvezda

Gospa je lepa. In še zvezda.
V nedrjih ima zatlačen zemljevid cele nacije.
Ko zamahne s krilom, se gozdovi umaknejo,
predsednik pa posluša šepetat prelata: No,
lepota ima svoje meje. A kam naj spada vse ostalo?
In tega res ni malo.
Omotica recimo. Ko njena zadnjica zajadra
čez prostorja ... se staknejo stoletja, umirijo
divja morja. Ona pa kar vztraja pri usklajevanju
pogledov: naj bo svet na obeh spolih enak,
kozmetika je promocija svetlobe, ekrani so
termalni vreli.
A njena dušica zna biti prav otožna
in srček je največkrat razdejan.
Razumno sprejema naletavanje labodov,
ko roma skozi breskove nasade.
In vsak večer izgine v nebo.
Tam gori ji je manj tesno.

Kmalu bo umrl

Njegova zvezda se je naveličala sijati.
Padla bo v Vltavo, a lahko bi tudi v Savo,
obe porečji sta enako dobro pripravljene.
Diplomacija se je zganila, govor je napisan.
Puding z vijolicami čaka, da bo poslednjič
pridrskal.
V menažki bo brez teka mešal godljo
obeh blagih narodov.
Toliko sta si imela povedati v letih molčanja,
zdaj, ko je priložnost za nekaj zadnjih zlogov,
pa akcenti prevračajo kozolce kakor otroci.
Pesmi, ki so se pele pijane,
v času treznosti molčijo.
One, ki so se pele žalostne,
so zdaj dokončno neprevedljive v veselje.

Motnja

Kako je lepa,
sva se mimogrede spogledala,
ko je zapuščala lokal in sva jo še enkrat
videla skozi plastične vetrobrane, slane od morja.
Izgledala je prosojna kot redka žuželka.
Govorila sva o neprimerljivi urejenosti velikih
in majhnih sistemov in o slabih posledicah,
ki izvirajo iz te razlike,
ona pa se je počasi oddaljevala v zmeraj večjo
breztelesnost.
Telo, ki sva ga prej, ko je še sedela, le slutila
iz razmerja med lepoto obraza in oblikovanosti prsi,
je najin pogovor dokončno zaustavilo.
Ti mi nisi več ugovarjal,
jaz te nisem več popravljaj.
Nekaj sva zamudila, morda že zdavnaj,
in pri tem bo ostalo.

Maj

Spet zaljubljeni polegajo ob reki
kakor starodavne živali ob Evfratu in Nilu,
kjer so se brezskrbne pasle do dneva daritve.
Tiščijo se drug k drugemu, glave si polagajo
v mednožja in se delajo, da spijo.
Ali pa krivijo roke v nebo,
kakor bi hoteli tja odložiti neporabljene kose sreče,
ki so zdaj odveč, a pridejo še zagotovo prav.
Po reki se počasi prevažajo oblaki.
Če se zaletijo v krošnje, poletijo ptiči na drugo stran.

Popotnik, ki že dolgo prečka reko, kjer je most,
gleda z njega to prastaro obrežno sliko.
Je prizor njegov? Ga je že zdavnaj uslikal
in odstavil? Je samo spomin, s katerim nima nič,
a ga je nekoč po pomoti in nesreči shranil?
Ali pa je to tista slika, kjer bi moral biti zraven,
pa je vse zamudil, in je šele danes
dovolj visoko zrasel čas, da lahko gleda jo od daleč?